

ענת בצר Anat Betzer

זה הנוף תמים. מהשכבות הטרומויות (של התשתית הצילומית) ועד אלה שאחרי הסוף, המתקבלות כמעין מגב הממסך את הנוף, מסתבר לצופה כי אינו מביט בנראטיב שקוף אלא בכזה המוסר את אינסופיותן הפוטנציאלית של השכבות. ממש כשם שהמישור התימטי שבציור אינו מאפשר לאמוד את עומקו של היער, את מספר העצים וגילם או את רוחב השמים - כך אופן הציור מייצר נוסח של אינסופיות פוטנציאלית. אין לדעת כמה מתים נעדרים כלולים בתמונת הנוף הניבטת, אין לדעת כמה שכבות מכסות אותם ואת הציור עצמו.

לפיכך, הנוף הטהור והחדש ביותר (שכן שלג הוא תמיד חדש) הוא גם בית קברות ענק, קבר אחים. כל המתבונן בו הוא ניצול של צדעת מוות שמבטו כמה אל הבית שבקצה; דווקא מתוך הסנטימנט, האפקט הנוסטלגי או הרומנטי, מתברר פוטנציאל הדיון בעקרונות, בזרות, בחידולן, בבדידות המוחלטת, בהכרה בריק. גליה ירב

מבחר תערוכות יחיד: 1998, "באהבה לאבא ואמא", גלריה ג'ולי מ., תל אביב / 2002, "צל הרים", גלריה תמונע, תל אביב / 2003, "שלוש, שתיים, אחת", מחזיאון הרצליה לאמנות עכשווית / 2004, "אנקת גבהים", גלריה ג'ולי מ., תל אביב / 2008, גלריה ארמנו טרסקי, מילנו

מבחר תערוכות קבוצתיות: 1994, "מטא'סקס", משכן לאמנות, עין חרוד / 1998, "ילדים טובים, ילדים רעים", מחזיאון ישראל, ירושלים / "בעקבות עליזה בארץ הפלאות", גלריה ג'ולי מ., תל אביב / 2002, "גברים בבית", גלריה קלישר, תל אביב / 2004, "זמן לאהבה", זמן לאמנות, תל אביב / "איך להסביר אמנות לארנבת מתה", גלריה קלישר, תל אביב / 2005, "אמנות הארץ: כוח", תחנת הכוח רדינג, תל אביב / "זונות", גלריה המדרשה, תל אביב / 2006, "ליקוי", גלריה ג'ולי מ., תל אביב / 2007, "שטוח: מינימליזם באמנות ישראלית", גלריה בצלאל, תל אביב / "מרוץ שליחות", מחזיאון חיפה לאמנות / 2008, "ובסוף נמות: אמנות עזרה בשנות ה-90 בישראל", מחזיאון הרצליה לאמנות עכשווית

נולדה ברמת גן, 1965; חיה ויוצרת בתל אביב-יפו / לאחר שנים של עיסוק אמנותי במושג הבית, פירוק מרכיביו לדיירים, רהיטים, תפקידים ומתחים המאכלסים כמו גם מפוררים אותו - ענת בצר מציירת כיום מרחבי שלג, סבך עצים מורבידי ואפל, גזעי ענק, בקתת עץ, כמשתא נפש. ציורה מתכנן יער כאיקונה וכמושג, משרטט אותו בפרוטרוט, בכל התאורות והכיוונים, מתעכב על כל עלה מעליו.

להבדיל מהאינטימיזם המעומת עם ניכור שאפיין את עבודותיה הקודמות, כאן יש הצבעה על הזרות כשלעצמה, זו שמעבר לסימונה של התנשלות מאיקונוגרפיה מקומית וניכור להקשר המקומי: זרותו של המוות. שממת השלג, הריק שאין בו אנשים, הכפור, מרחבי הדממה של הנוף המתואר ושל משטחי הציור - כל אלה מייצרים את המוות הזה, כאשר דווקא בריאליזם הפרסטי ביותר מתקיים עיקרון הדומה לזה שבציור מופשט: הפער בין פעולת הציור - שהיא שדר של חיים, מלאכת בריאה - לבין הריק המצומצם, בעל הטון האחד, של המוות המתואר.

בהתחלה, עומק היער הירוק-שחור, הווגטטיבי ומלא השרכים, היה ארוטי מאוד - גונגל טרופי מגונן, אזור מקלט של אסקפיזם ילדי. בהמשך פינו הצבעים החמים והזרחניים את מקומם לכמעט שחור-לבן. בקתות האוהבים הפליגו לאטן אל מחוץ לציוויליזציה והפכו למעין קופסה שחורה, ארונות קבורה, צריפי זיכרון. דווקא "התקררות" הציור חושפת את היותו כשלג שמוחק קרבות וקובר את מתיהם בתוכו, ובעצם הוא מלא היסטוריה, כשחלוקת הנוף למשלבים נפרדים (של שמים, עצים, שלג) מרמזת לדבר המצוי מתחת לפני השטח, לחלוקה לשכבות.

גם השכבות המכסות, הזולגות ומלכלכות את פני הציור, מרמזות לכך שאין

▶ [01] ללא כותרת, מתוך גשם סגול, 2008, שמן על בד, 140x95

◀ [02] ללא כותרת, מתוך גשם סגול, 2008, שמן על בד, 122x92

